

усклађена почев од 01.04.2008.године за 6,97% и у каснијем периоду за 14,13% за колико је вршено усклађивање пензија за кориснике права код Републичког фонда ПИО у 2008.години, па је због овога тужени морао ускладити и пензију тужиоца за 11,06% према решењу туженог о ванредном усклађивању пензија од 25.01.2008.године.

Како дакле тужени није ускладио пензију тужиоцу за 11,06% почев од 01.01.2008.године, а према Закону о пензијском и инвалидском осигурању, што је био дужан учинити по службеној дужности на основу чл.5 Уредбе о начину остваривања и престанку права из пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника, на који начин је тужиоцу причинио штету у висини разлике између износа исплаћених пензија и износа које је био дужан исплатити у складу са одредбама Закона о пензијском и инвалидском осигурању, то је тужени причинио штету тужиоцу имајући у виду одредбу чл.172 ЗОО због чега је дужан ову штету тужиоцу надокнадити.

Због свега наведеног нису основани наводи туженог да се Решење о ванредном усклађивању пензија, вредности општег бода и новчаних накнада, односи искључиво на усклађивање пензија корисника који пензију остварују код тог фонда (шивилних корисника) и да је Фонд СОВО донео решење да ванредно усклађивање од 11,06% није основано, јер се начин на који је било регулисано питање усклађивање војних пензија односи на пензије од 01.01.2008.године, и по оцени овог суда разликује се од начина на који је било регулисано питање усклађивање војних пензија након овог датума, када је ступио на снагу Закон о Војсци Србије који прописује да се усклађивање војних пензија војних осигураника остварених до дана ступања на снагу овог закона, као и пензија остварених по ступању на снагу овог закона, врши по динамици и на начин којим се уређује пензијско и инвалидско осигурање.

У том смислу одредбе закона не могу се стављати ван снаге одлукама председника Управног одбора, посебно не ретроактивно како је то наведено у одлуци председника Управног одбора Републичког Фонда ПИО од 29.09.2011.године, на које се позива тужени, јер одлука Управног одбора не може дерогирати одредбе закона.

При доношењу одлуке суд је ценио наводе туженог да су тужени и Фонд СОВО два засебна права лица, која врше исплате пензија својим корисницима према решењима која доносе овлашћена лица па налази да је овај навод туженог нејасан, и по оцени овог суда неоснован, а ово имајући у виду одреду чл.79 став 5 Закона о изменама и допунама Закона о ПИО.

Неоснован је и навод туженог да само правноснажно и коначно